Nr. 1 Toruń, dnia 9-go stycznia 1926 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY

Województwa Pomorskiego.

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Urzędowego": Pomorski Urząd Wojewódzki, Toruń. Prenumerata kwartalna 3 złote. — Cena ogłoszeń: wiersz łamowy 60 gr.

Treść:

1.

OBWIESZCZENIA I KOMUNIKATY.

Regulamin o udzieleniu odszkodowań z powodu zaraz zwierzęcych.

Na podstawie §§ 12, 21 i 23 ustawy wykonawczej do ustawy o zarazach zwierzęcych z dnia 25 lipca 1911 r. (zbiór ustaw pr. str. 149) uchwalił Sejmik Krajowy Prowincji Zachodnio-Pruskiej o udzielaniu odszkodowań z powodu zaraz zwierzęcych dnia 28 lutego 1912 r. następujący

Regulamin.

Wypadki odszkodowań.

§ 1

Związek Krajowy udziela odszkodowania:

1) za bydło rogate, konie, osły, muły i osłomuły, zabite na zarządzenie policyjne z powodu wścieklizny, nosacizny, zarazy płucnej, pryszczycy, albo gruźlicy, (§ 10 ustęp 1 nr. 12) ustawy o zarazach zwierzęcych z dnia 26 czerwca 1909 r. Dz. Ustaw Rzeszy str. 519), jeżeli były dotknięte zarazą, z powodu której zarządzenie ubicia nastąpiło; ponadto za zwierzęta tego samego gatunku, które z powodu jednej z tych zaraz padły po wydaniu policyjnego zarządzenia ich ubicia;
2) za zwierzęta wymienione pod nr. 1), które po doniesieniu, uskutecznionem w przepisanym czasie, padły z powodu nosacizny lub zarazy płucnej, jeżeli zachodzą okoliczności, z powodu których policyjne zarządzenie ubicia musi być wydane;
3) za bydło rogate, konie, osły, muły i osłomuły, padłe na wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego lub wściekliznę, albo u których po śmierci stwierdzono jedną z tych chorób.
4) za bydło rogate, mające więcej niż trzy miesiące, padłe na pryszczycę
5) **za konie, osły, muły i osłomuły, które padły z powodu zarazy stadniczej lub też u których po śmierci chorobę tę stwierdzono, o ile zgłoszono wybuch tej zarazy w przepisanym czasie;**
6) **za konie padłe na niedokrewność zakaźną.**

Odszkodowanie w wypadkach 2—6 ma miejsce tylko wówczas, gdy zwierzęta w chwili śmierci, a w wypadku pierwszym w czasie zarządzenia ubicia, znajdowały się na obszarze Krajowego Związku

Wysokość odszkodowań.

§ 2.

Odszkodowanie wynosi:

1) za zwierzęta, chore na nosaciznę **i padłe na niedokrewność zakaźną** $^3/_4$ zwykłej wartości zwierząt;
2) za zwierzęta, chore na wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego, wściekliznę i zarazę płucną lub gruźlicę, **i zarazę stadniczą** oraz za bydło rogate, chore na pryszczycę w wypadkach § 1 nr. 4), $^4/_5$ tej wartości;
3) za zwierzęta, dotknięte pryszczycą w wypadkach § 1 nr. 1) całą sumę zwykłej wartości. Przy ustaleniu wartości nie należy, za wyjątkiem wypadków gruźlicy, uwzględniać zmniejszenia wartości zwierzęcia, wywołanego przez to, że zostało one dotknięte zarazą, za którą udziela się odszkodowanie.

§ 3.

Zaliczenie na odszkodowanie.

Na odszkodowanie zalicza się:

1) kwotę ubezpieczenia, płatną na podstawie umów prywatnych i to w wypadkach nosacizny **i niedokrewności zakaźnej** $^3/_4$, w wypadkach § 2 nr. 2) $^4/_5$, pozatem w całości.

Uwaga: Zmiany uchwalone przez Pomorski Sejmik Wojewódzki dnia 8. I.. 13. i 27. XI. 1925 r. oznaczono tłustym drukiem.

2) **wartość tych części zwierzęcia zabitego, a w wypadkach § 1 nr. 4—6 padłego zwierzęcia, które stosownie** do zarządzenia policyjnego pozostają do dyspozycji właściciela.

§ 4.

Wykluczenie odszkodowania.

Odszkodowania nie udziela się:

1) za zwierzęta, stanowiące własność Państwa (państw związkowych) lub stadnin państwowych;
2) za zwierzęta, umieszczone na targowiskach lub w podwórzach rzeźni, nie wyłączając rzeźni publicznych;
3) za zwierzęta, u których choroba była nieuleczalna i bezwarunkowo śmiertelna bądź z natury rzeczy, bądź wskutek stopnia rozwoju, chyba, że chorobą tą był wąglik, szelestnica, zaraza dziczyzny i bydła rogatego, wścieklizna, nosacizna, zaraza płucna, pryszczyca lub gruźlica (§ 10 ustęp 1 nr. 12) ustawy o zarazach zwierzęcych;
4) za zwierzęta, wprowadzone na obszar Państwa wbrew przepisowi § 6 ustawy o zarazach zwierzęcych;
5) za zwierzęta, wprowadzone na obszar Państwa w pewnym terminie przed stwierdzeniem jednej z niżej wymienionych zaraz, o ile nie dostarczy się dowodu, że zarażenie ich nastąpiło dopiero po wprowadzeniu na obszar Państwa. — Termin powyższy wynosi przy wągliku, szelestnicy, zarazie dziczyzny u bydła rogatego oraz pryszczycy, 14 dni, przy wściekliźnie i nosaciznie 90 dni, przy zarazie płucnej 180 dni, przy gruźlicy 270 dni, (§ 10 ustęp 1 nr. 12) o zarazach zwierzęcych; **a u zarazy stadniczej 365 dni. Za zwierzęta, podane w § 1 punkt 5), wprowadzone do Województwa Pomorskiego z innych Województw Państwa Polskiego*) w ciągu 365 dni przed ustaleniem u nich zarazy stadniczej nie udziela się odszkodowania, o ile nie dostarczono dowodu, że zarażenie nastąpiło po wprowadzeniu zwierzęcia w granice Województwa Pomorskiego.**

§ 5.

Roszczenie o odszkodowanie upada również w wypadku przewidzianym w § 72 ustawy o zarazach zwierzęcych.

§ 6.

Zbieranie odszkodowań i kosztów.

Na pokrycie odszkodowań i kosztów administracyjnych łącznie z kosztami ustalenia stanu choroby i oszacowania, o ile nie ponosi ich Kasa Państwowa (§ 10 ustęp I pod I nr. 2, 3 i II, § 21 ustęp 1, 2 ustawy wykonawczej), jak również na utworzenie funduszów rezerwowych pobiera się składki od właścicieli zwierząt kopytkowych i bydła rogatego. Odszkodowania, koszty i składki na fundusze rezerwowe za konie, osły, muły i osłomuły mogą być nałożone tylko na właścicieli takich zwierząt, za bydło rogate, tylko na waścicieli bydła rogatego.

Nadwyżki i fundusze rezerwowe, zebrane na podstawie ustaw z 12 marca 1881 r. (zbiór ustaw str. 128) i 22 kwietnia 1892 r. (zbiór ustaw str. 90) na odszkodowania z powodu nosacizny, zarazy płucnej, wąglika i szelestnicy wpływają do funduszów rezerwowych, które mają być zebrane według ustępu 1.

Skoro fundusze rezerwowe osięgną w dziale odszkodowań za zwierzęta kopytkowe 100.000 mk., a w dziale odszkodowań za bydło rogate 150.000 mk., należy zaprzestać dalszego ściągania składek do funduszów rezerwowych. Odsetki funduszów rezerwowych należy wtenczas użyć do opędzenia odszkodowań i kosztów; to samo dotyczy ewtl. zasobów, przekraczających sumy wyżej podane.

§ 7.

Składek nie pobiera się:

1) od zwierząt, będących własnością Państwa, państw związkowych) lub stadnin państwowych) (porównaj § 4 nr.);
2) od zwierząt umieszczonych na targowiskach lub w podwórzach rzeźni, nie wyłączając rzeźni publicznych (porównaj § 4 nr. 2).

§ 8

Wydział Krajowy uchwala o wysokości sumy ogólnej, płatnej przez właścicieli zwierząt na zasadzie §§ 6 i 7 o zużyciu odsetek lub pozostałości nadwyżek funduszów rezerwowych według § 6 oraz o rozkładzie sumy ogólnej na poszczególnych właścicieli zwierząt. Uchwała, zawierająca zasadnicze zmiany co do sposobu rozkładu w szczególności co do zmiany dotychczas istniejącego sposobu rozkładu, wymaga zatwierdzenia Wojewody (Oberpräsident). Jeżeli w roku, poprzedzającym rozpisanie składek, odbył się powszechny spis zwierząt, bieże się wyniki tego spisu za podstawę rozkładu składek; w przeciwnym razie spisuje się w wszystkich gminach miejskich i wiejskich oraz na każdym samoistnym obszarze dworskim znajdujące się tamże konie, osły, muły, osłomuły i bydło rogate stosownie do szczegółowej instrukcji Wydziału Krajowego, podlegającej również zatwierdzeniu Wojewody (Oberpräsident). Spis zobowiązanych do uiszczenia skadki właścicieli zwierząt wraz z odznaczeniem składek, które każdy z nich ma uiścić, wykłada się przed ich poborem przez 14 dni publicznie w każdej gminie miejskiej i wiejskiej oraz na każdym samoistnym obszarze dworskim. Czas i miejsce wyłożenia spisu należy przed rozpoczęciem 14-dniowego czasokresu podać miejscowym zwyczajem do wiadomości interesowanych przez publiczne obwieszczenie. Wnioski o sprostowanie spisu należy zgłaszać do zarządu gminy (obszaru dworskiego) najpóźniej w ciągu dni 10 po upływie czasokresu wyłożenia. O wnioskach rozstrzyga ostatecznie w powiatach wiejskich Starosta, w powiatach miejskich Magistrat.

Składki ściąga się na podstawie spisów ostatecznie ustalonych przez zarząd gminy (obszaru dworskiego) na rzecz Związku Krajowego. Ściąganie odbywa się w przymusowem postępowaniu administracyjnem.

Ewtl. jeszcze potrzebne przepisy szczegółowe, dotyczące rozpisania i poboru składek, uchwala Wydział Krajowy. Uchwała ta podlega zatwierdzeniu Wojewody (Oberpräsident).

§ 9.

Stwierdzenie obowiązku odszkodowania.

Dla ustalenia stanu choroby, miarodajnego dla odszkodowania, należy zaraz po ubiciu wzgl. możliwie jaknajprędzej po zaistnieniu innego wypadku odszkodowania, zwierzę zbadać, w szczególności zaś poddać je sekcji, stosownie do uchwalonej przez Radę Związkową w wykonaniu ustawy o zarazach zwierzęcych instrukcji w przedmiocie postępowania przy sekcjach oraz stosownie do dalszych przepisów wykonawczych, wydanych przez Ministerstwo Rolnictwa, Domen i Lasów. Orzeczenie, jakie ma być udzielone na podstawie sekcji, winno odpowiadać przepisowi § 13 ustęp 2 ustawy wykonawczej.

Czy i w jakich wypadkach i w jaki sposób należy uzależnić ostateczne ustalenie stanu choroby od przeprowadzenia osobnego badania lub od powtórnego zbadania przez inny instytut dla badań, określają przepisy wykonawcze

*) dotyczy również zwierząt, wprowadzonych z zagranicy.

wydane przez Ministra Rolnictwa (§ 13 ustęp 1 zdanie 3 ustawy wykonawczej). Wydział Krajowy winien do tych przepisów w miarę potrzeby wydać stosowne zarządzenie w celu założenia i wyposażenia osobnego instytutu dla badań*). (Porównaj § 24 ustęp 1 zdanie 2 ustawy wykonawczej). Przyjęcie kierownika instytutu dla badań wymaga zatwierdzenia Ministra Rolnictwa.

Pozatem obowiązują w postępowaniu przy ustaleniu stanu choroby przepisy §§ 14, 15 ustawy wykonawczej.

§ 10.

Oszacowanie szkody.

Przepisy §§ 16—20 oraz przepisy wykonawcze Ministra Rolnictwa wydane ewtl. na podstawie § 17 ustęp 1 ustawy wykonawczej, obowiązują dla wymiaru odszkodowań potrzebnych do oszacowania także i wtedy, gdy odszkodowania udziela się na podstawie § 1 za wypadki, wychodzące poza granice określone w § 66 ustawy o zarazach zwierzęcych i § 5 ustawy wykonawczej.

Oszacowanie wartości części ubitego lub w wypadku § 1 nr. 4—6 padłego zwierzęcia pozostających w myśl zarządzeń policyjnych do dyspozycji właściciela nie uskutecznia się, o ile Starosta Krajowy oświadczy, że zarząd prowincjonalny te części chce przejąć celem spieniężenia a zato zrzeka się obniżenia odszkodowania za zwierzę o wartości tych części. (§ 3 nr. 2).

Jeżeli oszacowanie odbywa się przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i dwóch taksatorów, winni ci rzeczoznawcy z reguły składać orzeczenie swoje wspólnie. W tym celu należy możliwie najpóźniej przed ustaleniem przez urzędowego lekarza weterynaryjnego stanu choroby lub zaraz bezpośrednio potem powołać taksatorów, przestrzegając przytem § 16 ustęp 2 § 22 ustawy wykonawczej. Jeżeli to jest niemożliwem, winien urzędowy lekarz weterynaryjny swoje orzeczenie co do wartości złożyć bezzwłocznie po ustaleniu choroby, a oszacowanie przez taksatorów należy w takim razie dodatkowo spowodować. Miejscowa władza policyjna postara się w tym wypadku o prawidłowe wygotowanie dokumentu szacunkowego (§ 20 ustawy wykonawczej).

Wydział Krajowy jest władnym wydawać dalsze instrukcje dla postępowania przy oszacowaniu. Instrukcja dla postępowania przy szacowaniu w wypadkach gruźlicy wymaga zatwierdzenia Ministra Rolnictwa.

§ 11.

Przepisy postępowania.

Dla postępowania miejscowych władz policyjnych przy traktowaniu roszczeń o odszkodowanie z powodu zaraz zwierzęcych obowiązują przepisy wykonawcze Ministra Rolnictwa. Starosta Krajowy rozstrzyga na podstawie przedłożonych mu rozpraw, orzeczeń i dokumentów szacunkowych, czy należy stosownie do § 14 ustawy wykonawczej zasięgnąć orzeczenia departamentowego**) lekarza weterynaryjnego i dalszej opinji krajowego urzędu weterynaryjnego***) i winien w razie twierdzącym w tym celu zwrócić się o pośrednictwo prezesa rejencji****). Nadto ustala Starosta Krajowy rachunki kosztów urzędowych lekarzy weterynaryjnych i taksatorów, o ile Krajowy Związek do zwrotu tych kosztów jest zobowiązany (§ 1 nr. 3—6) i orzeka o udzieleniu odszkodowań i ich wysokości oraz o tem, kto jest uprawniony do odbioru (§ 69 ustawy o zarazach zwierzęcych i § 12).

§ 12.

Wypłata odszkodowań i udział Państwa.

Wypłata odszkodowań nastąpi bezpłatnie przez Kasę Główną Krajową do rąk uprawnionego na zlecenie Starosty Krajowego w przeciągu najpóźniej 4 tygodni po ustaleniu obowiązku odszkodowania Krajowego Związku. O ile nie jest znanym inny uprawniony, wypłaca się odszkodowanie temu, w którego pieczy lub przechowaniu znajdowało się zwierzę w chwili śmierci. Przez wypłatę gaśnie wszelkie roszczenie o odszkodowanie osób trzecich (§ 69 ustawy o zarazach zwierzęcych).

Pod koniec roku obrachunkowego sporządza Starosta Krajowy dla każdej zarazy z osobna, (jakoteż dla każdego obwodu rejencyjnego*****) obliczenia odszkodowań, wypłacon. za bydło rogate, zabite z powodu pryszczycy i gruźlicy (§ 10 ustęp 1 nr. 12) ustawy o zarazach zwierzęcych) i dotknięte jedną z tych zaraz, oraz padłe na jedną z tych zaraz bydło rogate po wydaniu zarządzenia. Obliczenia wysyła się prezydentom rejencji******). Kasa Państwowa zwraca z odszkodowań, wypłaconych za bydło rogate, chore na pryszczycę, Krajowej Kasie Głównej połowę, a z wypłaconych za bydło rogate, chore na gruźlicę $^1/_3$ odszkodowania (§ 7 ustęp 1 b i c ustawy o zarazach zwierzęcych, § 9 ustęp 1 i 12 i 3 ustawy wykonawczej).

§ 13.

Zapomogi z powodu pryszczycy **i niedokrewności zakaźnej.**

Wydział Krajowy upoważnia się do udzielenia zapomóg finansowo słabym właścicielom zwierząt, którzy wskutek przeprowadzenia zarządzeń w celu zwalczania pryszczycy i niedokrewności zakaźnej, ponieśli tak poważne szkody gospodarcze, że zagrażają jego egzystencji względnie możności zarobkowania. Pomoc ta może być także udzieloną w formie bezprocentowych lub niskoprocentowych pożyczek. Zapomoga nie powinna przekraczać połowy szkody, wynoszącej conajmniej **50 zł.** Sejmik Krajowy ustali w preliminarzu kwotę ogólną, ponad którą zapomóg w jednym roku nie wolno udzielać. Środki potrzebne czerpie się z składek ściągniętych w myśl § 6 od właścicieli zwierząt, wzgl. procentów funduszów rezerwowych.

Zasady udzielania zapomóg i przepisy, mające być przytem przestrzegane, uzgodni Wydział Krajowy z Rządem.

Wydział Krajowy zda rocznie Sejmikowi Krajowemu sprawozdanie z udzielonych w ubiegłym roku obrachunkowym zapomóg.

§ 14.

Rachunkowość.

Rachunkowość podlega przepisom, obowiązującym dla administracji majątku krajowego. Starosta Krajowy podaje co rok do wiadomości publicznej zestawienie wydatków, uskutecznionych na podstawie regulaminów.

---

*) Starostwo Krajowe Pomorskie korzysta z usług Państwowego Naukowego Instytutu Rolniczego. Wydział Higjeny Zwierząt w Bydgoszczy.

**) wojewódzkiego.

***) obecnie Min. Rol. i Dóbr Państwowych, Departament Weterynaryjny.

****) obecnie Wojewody.

*****) nieaktualne.

******) obecnie Wojewodzie.

§ 15.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie razem z ustawą o zarazach zwierzęcych z dnia 26 czerwca 1909 (Zbiór ustaw Rzeszy str. 519). Z tym dniem uchyla się regulamin wykonawczy przepisów § 16 ustawy z dnia 12 marca 1881, z dnia 6 marca 1882 i dot. wykonania ustawy z dnia 22 kwietnia 1892 z 17 marca 1904 / 3 czerwca

Powyższy regulamin uchwalony przez 37 Zachodnio-Pruski Sejmik Krajowy na posiedzeniu w dniu 28 lutego 1912, zatwierdza się niniejszem na podstawie §§ 12, 23 ustawy wykonawczej do ustawy o zarazach zwierzęcych z dnia 26 lipca 1911 r. (zbiór ustaw str. 149).

Berlin, dnia 24 kwietnia 1912 r.

(L. S.)

Minister Rolnictwa
Domen i Lasów
w z.
(—) podpis.

Minister Spraw
Wewnętrznych
z p.
(—) podpis.

Niniejszy „Regulamin", obowiązujący na całym obszarze Województwa Pomorskiego na mocy uchwały Tymczasowego Wydziału Krajowego z dnia 20 stycznia 1922 r., zatwierdzony przez Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu dnia 30 lipca 1922 r. za l. dz. V-c 1533/22—1363/22, został zmieniony uchwałami Sejmiku Wojewódzkiego:

1) odnośnie do zarazy stadniczej dnia 8. I. oraz 13. XI. 1925 r., które to zmiany zatwierdziły Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Spraw Wewnętrznych dn. 21. XII. 1925 r. za nr. 8356/W. II.;
2) odnośnie do niedokrewności zakaźnej dn. 27 listopada 1925 r., które to zmiany zatwierdziło Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych 21. XII. 1925 r. za nr. 8761/W II.

Toruń, dnia 2 stycznia 1926 r.

Starosta Krajowy Pomorski
(—) Dr. Wybicki.

L. dz. II. 50/26.

2.

Powiatowa Komenda Uzupełnień
Starogard
L. dz. 18913/25/II.
Jabłoński Jan 1891
— poszukiwanie —

EDYKT.

Na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych (Dz. Rozk. nr. 41/24 pkt. 606) i Ministra Sprawiedliwości z dnia 1. 8. 1924 Dz Ust. Nr. 74 poz. 739 § 11. wdraża się postępowanie celem uznania za zaginionego Jabłońskiego Jana urodzonego 11. 7. 1891 r. w Małym Garcu pow. Tczew i zamieszkałego w Rudniku pow. Gniew, przed pójściem na wojnę, syna Michała i Marjanny z Wilińskich, który jako plutonowy 18. p. uł. miał się dostać do niewoli bolszewickiej 30. 7. 1920 zaś w marcu 1921 r. miał umrzeć w szpitalu w Pobiedziskach guberni Radzańskiej.

Powyższe wdraża się na prośbę Franciszka Jakubowskiego zamieszkałego w Starym Międzyłężu, pow. Gniew, opiekuna sieroty Agnieszki Kozłowskiej po Jabłońskim Janie. Wzywa się przeto wszystkich, którzyby o wymienionym posiadali jakiekolwiek wiadomości mogące świadczyć o jego zaginięciu, śmierci lub istnieniu by zawiadomili o tem Powiatową Komendę Uzupełnień w Starogardzie w ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego edyktu z powołaniem się na l. dz. 18913/25/II.

Starogard, dnia 9. 12. 1925.

Powiatowa Komenda Uzupełnień
Silicki, pułkownik.

3.

Po myśli § 5. Ogólnego rozporządzenia Ministra Spraw z 25. 9. 1899 Nr. 79 Prezes Sądu Okręgowego w Toruniu cofnął udzielone Janowi Kozłowskiemu, zastępcy procesowemu w Lubawie, upoważnienie do ustnego rozprawiania się przed Sądem powiatowym w Lubawie.

Lubawa, dnia 12. stycznia 1926 r.

Sąd Powiatowy.

4.

OBWIESZCZENIE.

Droga publiczna Stawoszyno - Mińkowice, ma być na wniosek Jana Ladacha z Stawoszyna na długości 100 metrów i to o 5 metrów na najszerszem miejscu przełożona na prawo. (około Mińkowic)

Stosownie do przepisów § 57 ustawy z dnia 1. VIII. 83 r. podaję powyższe do publicznej wiadomości z nadmienieniem, że ewtl. sprzeciwy wnosić należy do Wójtostwa Karwieńskie Błoto w przeciągu 4 tygodni.

O ile uzasadnione sprzeciwy nie wpłyną, nastąpi orzeczenie w myśl wniosku.

Karwieńskie Błoto, dnia 8. stycznia 1926 r.

Pieper,
Wójt w z.

ZAGUBIONE DOKUMENTY.

Dnia 14. stycznia 1925 r. zgubiłem w Grudziądzu ul. Tuszewska Grobla dworzec portfel z legitymacją urzędową Nr. 1407 na nazwisko Maksymiljan Kołodziejski, fotografję, zaświadczenie na broń i 40 zł. Znalazca otrzyma wysoką nagrodę, oprocz tych pieniędzy, które się w portfelu znajdowały. Znalezioną zgubę skierować pod adres:

Maksymiljan Kołodziejski, nauczyciel
Słup, poczta Mełno, powiat Grudziądz.

Dnia 29. 12. 1925 r. zgubiłem legitymację urzędową nr. 3202 z zniżką 50 proc. na przejazd kol. państwową II kl. wystawioną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Pomorskiego w Toruniu 9. 11. 1923 r. ważną do 31. 12. 1926 r. na nazwisko Norberta Łuczkowskiego.

Norbert Łuczkowski, nauczyciel.
Radoszki, pow. Brodnicki.

Czcionkami Drukarni Robotniczej W. Pawlak i S-ka w Toruniu.